

не захотів залишити це питання в «кошику». Важливо науковцям проаналізувати чи потребує Україна змін до законодавства про реєстр громадян.

Література

1. Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус: Проект Закону України від 02.10.2012 р./Верховна Рада України// [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_2?pf3516.
2. Большая советская энциклопедия (В 30 томах). Гл.ред. А.М. Прохоров, 3-е изд. М.: «Советская Энциклопедия», 1970. – Т.3. Бари-Браслет, 1970, 640 с. с илл.
3. Конституція України: чинне законодавство станом на 10 лютого 2011 р.:(Відповідає офіційному текстові) – К.:Алерта; ЦУЛ; 2011.- 96 с.
- 4.Проект документа «О позиции Церкви в связи с появлением и перспективами развития новых технологий идентификации личности»/2012 г./Официальный сайт Московского Патриарха // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.patriarchia.ru/db/text/2255365.html>
5. Митрополит Ириней: «Биометрические паспорта – повод для диалога, а не митингов» (газета «Наше місто», 25 ноября 2011 г., № 166)// [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://pravoslavye.org.ua/2011/12/mitropolit_iriney

Мельникова М.В.

ПРО ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОЦЕСУ МІСЬКОГО УПРАВЛІННЯ

В умовах реформування економіки особливо підвищується роль і значення базових інститутів суспільства, до яких відноситься місто. Серйозні зміни у соціально-економічній сфері міста впливають на соціальну політику на державному і регіональному рівні, взаємодію між населенням та органами управління містом, ускладнюють і змінюють структуру міського економічного середовища і можливості залучення та використання місцевих ресурсів у процесах міського економічного та соціального розвитку. Вказані обставини передбачають розробку і впровадження відповідної системи міського управління, найважливішими складовими якої виступають організаційна структура та економічний механізм. Під міським управлінням розуміється діяльність органів місцевого самоврядування з управління власністю територіальної громади міста, об'єктами міського господарства, формування та виконання міського бюджету, організації своєї роботи, а також іншій їх діяльності у різних сферах економіки міста, спрямованої на забезпечення життєдіяльності населення та вирішення питань місцевого значення.

Зважаючи на те, що теоретико-методологічні засади міського управління включають три основні напрями, зокрема, організацію, технологію та кадрову політику міського управління, тому при формуванні основ організаційної структури та економічного механізму міського управління необхідно забезпечити зв'язок з вказаними напрямками, особливо це стосується питань організації та технології управління.

Організаційні принципи міського управління полягають у такому:

принцип плавності в умовах переходу до ринкової економіки виражається у розробці різних програм розвитку господарства, прогнозуванні результатів регіональних програм, розрахунках найбільш ефективного використання трудових, матеріальних і фінансових ресурсів, визначенні пріоритетних цілей і завдань;

принцип об'єктивності вимагає аналізу та обліку фактичного стану і розвитку процесів і явищ, умов, існуючих у соціальному середовищі, впливу демографічних та інших факторів, а також закономірностей взаємодії суспільства з природним середовищем для реалізації оптимального управління;

принцип диференціації (розподілу) і фіксування функцій і повноважень кожного з посадових осіб, що вкрай важливо для правильного підбору і розстановки міських службовців відповідно до їх професійної підготовки та досвіду роботи, а також розробки організаційних структур управління відповідно до об'єктивних функцій;

принцип науковості полягає у застосуванні наукових методів і засобів збору, обробки, узагальнення та аналізу інформації про стан об'єкта управління; її обробки із застосуванням кількісних методів на базі ПЕОМ; виявленні актуальних проблем, формуванні пріоритетних цілей, постановці завдань, визначенні ефективних способів і засобів їх вирішення;

принцип раціональності полягає в тому, що цілі та завдання управління повинні досягатися при найменших фінансових, ресурсних (силах і засобах) і тимчасових витратах. Управління повинне бути оптимальним. Раціональність управління базується на розробці науково обгрунтованих варіантів рішень, їх порівнянні та виборі найкращого;

принцип відповідальності суб'єктів виконавчої влади за результати роботи в цілому. Це забезпечується нормативно-правовим закріпленням повноважень, завдань, функцій, структури, форм і методів роботи;

принцип єдиноначальності полягає в тому, що питання поточного оперативного управління здійснюються шляхом єдиноначальності;

принцип галузевого управління, відповідно до якого для вирішення певної групи завдань утворюються цільові структури, спеціальні органи та апарати. Галузевий принцип дозволяє оперативно здійснювати єдину управлінську політику, раціонально та оперативно використовувати сили і засоби;

принцип подвійного підпорядкування забезпечує поєднання централізації в керівництві з урахуванням місцевих умов.

Дотримання зазначених організаційних принципів дозволить підвищити раціональність, гнучкість, плавність, ефективність управлінської діяльності, застосування нових методів управління, включаючи стратегічні підходи.

Система міського управління охоплює: організацію і функціонування суб'єкта управління – органів міського управління (керуючу підсистему); структуру взаємозв'язків керуючої системи з керованим об'єктом - містом (прямі і зворотні зв'язки); компоненти керованої підсистеми, які створюють її структуру та безпосередньо сприймають управлінські впливи

Суб'єкт міського управління має складну організаційну структуру, є сукупністю організаційно оформлених груп людей (міських службовців), об'єднаних відповідними зв'язками та управлінськими відносинами.

Об'єкт міського управління – місто, яке є соціально-економічною системою, що складається з декількох тісно взаємодіючих і взаємозалежних елементів, включаючи населення, природно-географічне середовище, містоутворюючу і містообслуговуючу підсистему.

Суб'єкт міського управління в процесі управління використовує вихідну інформацію, знання та вміння персоналу, різні ресурси, плани та їх експертизу, певні дії службовців та інших учасників управлінського процесу, а також суб'єктивні результати управління, які характеризують не тільки об'єктивне існування потреб та інтересів, але й їх відображення в думках і почуттях людей. При цьому під організаційною структурою міського управління розуміється сукупність ланок (органів, підрозділів, виконавців), що знаходяться у взаємозв'язку і взаємозалежності, мають певні права, обов'язки і відповідальність та виконують певні функції.

Економічний механізм міського управління включає сукупність засобів та інструментів, що забезпечують ефективний розвиток соціально-економічної бази міста. Засобами економічного механізму є методи управління, інструментами – ціни, податки, кредит, форми матеріального стимулювання. Ці важелі дозволяють створити такі економічні умови, які сприяють підвищенню ефективності функціонування, стимулюють поповнення доходної частини місцевих бюджетів, поліпшують умови міського розвитку, пов'язують економічну діяльність з місцевим ринком робочої сили та інтегрують господарську діяльність міста. Склад економічного механізму міського управління багато в чому залежить від фінансово-економічної бази, яка забезпечує господарську самостійність місцевого самоврядування, задоволення потреб населення міста та створення умов його життєдіяльності.

У процесі динамічних змін, що відбуваються в місті, обумовлених розвитком науки і техніки, культури, зростанням масштабів виробництва, динамічністю та складністю господарських зв'язків, актуалізується проблема формування та адаптування організаційної структури та економічного механізму міського управління відповідно до умов функціонування та розвитку.

Зазначену проблему доцільно вирішувати на підставі обґрунтування оптимальних параметрів організаційної структури та економічного механізму міського управління, включаючи структуру, розподіл функцій, співвідношення між

окремими групами з точки зору успішної реалізації цілей розвитку міста, окремих його складових, урахування інтересів та подолання протиріч для досягнення очікуваних результатів.

Таким чином, формування та використання організаційно-економічного забезпечення міського управління відповідно до стратегії і тактики соціально-економічного розвитку міста нерозривно пов'язано з вирішенням таких завдань:

узагальнення сучасних теоретико-методологічних підходів до організаційно-економічного забезпечення міського управління;

виявлення особливостей складу і структури економічного механізму міського управління;

оцінка відповідності організаційно-економічного забезпечення міського управління стратегії соціально-економічного розвитку;

формування комплексної системи організаційно-економічного забезпечення міського управління та методичні рекомендації щодо її впровадження та використання.

Зазначені завдання мають як теоретико-методологічний, так і прикладний характер, тому їх вирішення повинно спиратися на загальні положення теорії міського управління, а також враховувати особливості функціонування та розвитку міст України відповідно до існуючої системи місцевого самоврядування. Це й повинно стати предметом подальших досліджень.

Мосьондз С.О.

УПРАВЛІНСЬКІ ЗАСОБИ ЗДІЙСНЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ НАУКИ В УКРАЇНІ

Роль науки на сучасному етапі розвитку світового співтовариства є визначальною для розвитку країни, для її успіху в оточенні інших країн і народів. З огляду на це, вже наприкінці ХХ ст. в розвинених країнах розпочалося активне переосмислення ролі й місця науки в житті сучасних суспільств і, ширше, у розвитку всього людства. А, як наслідок, відбувається акцентування трансформації засобів здійснення державної політики у сфері науки.

Засоби здійснення державної політики у сфері науки позначаються різностороннім характером, при цьому усі вони взаємопов'язані та взаємозалежні, становлять цілісну систему, перетинаються із засобами адміністрування інших сфер діяльності публічної адміністрації. Тільки раціональне використання різноманітних засобів у взаємозв'язку, обґрунтований вибір основних з них, уміле поєднання створюють умови для належного забезпечення публічного адміністрування сфери науки, сприяють досягненню намічених результатів.

Вибір конкретного адміністративно-правового засобу визначається правовими актами України, доцільність його застосування в тій чи іншій ситуації визначається умовами, що склалися, наявністю певних обставин, відповідно до